

Scott Ritter: Úplná ukrajinská porážka je jediným možným výsledkem jejího konfliktu s Ruskem

infokuryr.cz/n/2023/09/05/scott-ritter-uplna-ukrajinska-porazka-je-jediny-moznym-vysledkem-jejeho-konfliktu-s-ruskem

kuryr

5. září 2023

Kyjevu byla již dávno nabídnuta mírová dohoda, ale místo toho si zvolil válku, kterou přitahovali jeho západní podporovatelé. Nyní je její osud zpečetěn

2. září bylo na palubě USS Missouri v Tokijském zálivu 78. výročí kapitulace druhé světové války. Tento okamžik formalizoval bezpodmínečnou kapitulaci Japonska před Spojenými státy a jejich spojenci a znamenal konec konfliktu. Z japonského pohledu trvala od incidentu na mostě Marco Polo ze 7. července 1937, který odstartoval čínsko-japonskou válku.

Nedošlo k žádnému vyjednávání, pouze jednoduchému kapituláčnímu ceremonálu, při kterém japonští představitelé podepsali dokumenty bez podmínek.

Protože tak vypadá porážka.

Historie má být studována způsobem, který se snaží vyvodit z minulosti poučení, která by mohla mít význam pro současnost. Jak poznamenal George Santayana, americký filozof: *„Ti, kteří si nepamatují minulost, jsou odsouzeni ji opakovat.“* Ukrajinská vláda v Kyjevě by udělala dobře, kdyby se při zvažování svého současného konfliktu s Ruskem zamyslela jak nad historickým precedentem vytvořeným bezpodmínečnou kapitulací Japonska, tak nad Santayanovou radou.

V první řadě musí Ukrajina upřímně přemýšlet o příčinách tohoto konfliktu a o tom, která strana nese břemeno odpovědnosti za boje. „Denacifikace“ je termín, který ruská vláda použila při popisu jednoho ze svých stanovených cílů a záměrů. Prezident Vladimir Putin učinil četné odkazy na odporné dědictví Stepana Bandery,

nechvalně známého masového vraha a spolupracovníka nacistického Německa, kterého novodobí ukrajinští nacionalisté oslavují jako hrdinu a kromě otce zakladatele jejich národa.

To, že by současná Ukrajina považovala za vhodné povýšit muže, jako je Bandera, na takovou úroveň, vypovídá o prohnilých základech kyjevské věci a nedostatku morálního vlákna v dnešním národě. Roli, kterou sehráli novodobí stoupenci nenávistné nacionalistické ideologie nacistického kolaboranta při propagování klíčových událostí, které vedly k zahájení vojenské operace ze strany Ruska, nelze ani ignorovat, ani minimalizovat. Byli to banderisté se svým dlouhým vztahem se CIA a dalšími zahraničními zpravodajskými službami nepřátelskými Moskvě, kdo v únoru 2014 pomocí násilí sesadil bývalého prezidenta Ukrajiny Viktora Janukovyče z úřadu.

přijďte podpořit celonárodní setkání

ČESKO PROTI VLÁDĚ

vystupující
MAREK BAČKA
FRANČEK PRO
IANA ZHYRTEK HAMPLOVÁ
SIBIRSKÁ
VILAN
BLANKE
A INÍ

16. 9. 2023
14.00 hod.
VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

DEMISE!

www.ceskoprotivlade.cz

Z aktu nezákonného zpolitizovaného násilí vzešlo mainstreaming sil etnické a kulturní genocidy, projevující se v podobě současných banderistů, kteří iniciovali násilnosti a útlak na východní Ukrajině. To následně vyvolalo ruskou reakci na Krymu a akce občanů Donbasu, kteří se zorganizovali, aby odolali řádění ukrajinských nacionalistů

spojených s Banderou. Následovaly Minské dohody a následná zrada ze strany Kyjeva a jeho západních partnerů na potenciální cestě k míru, kterou tyto dohody představovaly.

Ukrajina se nemůže distancovat od role, kterou hraje novodobí banderisté při utváření současné reality. V tomto Kyjev zrcadlí militaristy císařského Japonska, jejichž slepá věrnost příkázáním bušidó, tradičnímu „způsobu válečníka“, který se datuje od japonských samurajů v 17. století, pomohla zemi dohnat do globálního konfliktu. Součástí závazků Japonska po kapitulaci bylo očistit svou společnost od vlivu militaristů a uzákonit ústavu, která je znehodnotila tím, že útočné války – a vojenské síly potřebné k jejich vedení – byly neústavní.

Banderismus ve všech svých projevech musí být z ukrajinské společnosti vymýcen stejným způsobem, jakým byl z Japonska odstraněn militarismus inspirovaný bušidem, včetně vytvoření nové ústavy, která tuto čistku zakotví jako zákon. Jakékoli selhání tak umožní rakovině banderismu pouze přežít, hnísat uvnitř poraženého těla postkonfliktní Ukrajiny až do nějaké budoucí doby, kdy může znovu metastázovat a způsobit škody.

Přesně toto poselství vyslal Putin, když letos v červenci během Petrohradského mezinárodního ekonomického fóra ukázal video, kde byly veřejně vystaveny zločiny banderistů za druhé světové války. *“Jak s tím můžeš nebojovat?”* řekl Putin. *“A pokud toto není neonacismus v jeho současné podobě, tak co to je?”* zeptal se. *“Máme plné právo,”* prohlásil ruský prezident, *“věřit, že námi stanovený úkol denacifikace Ukrajiny je jedním z klíčových.”*

Jak se média západního establishmentu začínají vyrovnávat s rozsahem a rozsahem případné vojenské porážky Ukrajiny (a potažmo realitou rozhodujícího ruského vojenského vítězství), jejich političtí dozorcí v USA, NATO a Evropské unii bojují definovat, jaký bude konec hry. Poté, co formulovali rusko-ukrajinský konflikt jako existenční boj, kde je ohroženo samotné přežití NATO, mají nyní tito

západní politici za úkol utvářet veřejné vnímání způsobem, který zmírňuje jakýkoli smysluplný a trvalý politický úder ze strany voličů, kteří byli oklamáni. do tolerování převodu miliard dolarů z jejich příslušných národních pokladen a dalších miliard dolarů zbraní z jejich příslušných arzenálů, do ztracené a zahanbené věci.

Klíčovým aspektem tohoto řízení vnímání je koncept vyjednaného urovnání, což je proces, který implikuje, že Ukrajina má hlas, pokud jde o načasování a povahu ukončení konfliktu. Faktem však je, že Kyjev tento hlas ztratil, když loni na jaře odstoupil od mírové dohody zprostředkované mezi jeho vyjednavací a jejich ruskými protějšky, na příkaz svých velitelů NATO, jak sdělil tehdejší britský premiér Boris Johnson. Rozhodnutí prodloužit konflikt bylo založeno na poskytnutí desítek miliard dolarů ve vojenském vybavení a pomoci Kyjevu. Úřady řádně provedly masovou mobilizaci, což znamená, že ukrajinské jednotky výrazně převyšovaly své ruské protějšky.

Nové kyjevské síly vycvičené a vybavené NATO dosáhly během podzimní ofenzívy působivých územních zisků. Reakcí Ruska bylo stabilizovat frontu a provést částečnou mobilizaci jejích záloh, aby nashromáždily dostatek pracovních sil ke splnění úkolu stanoveného od začátku operace – denacifikace a demilitarizace. Denacifikace je politický problém. Demilitarizace není. V případě Ukrajiny to znamená účinně zničit schopnost Ukrajiny vést ozbrojený konflikt ve smysluplném měřítku proti Rusku. Tento cíl s sebou pravděpodobně nese i nutnost odstranit z Ukrajiny veškerou vojenskou infrastrukturu NATO, včetně techniky a materiálu.

Rusko od zahájení částečné mobilizace provádí úspěšnou demilitarizaci ukrajinských ozbrojených sil. Zařízení, které Ukrajina poskytuje Západ, je podobně ničeno Ruskem rychlostí, která činí výměnu neudržitelnou. Mezitím se ruský obranný průmysl naplno rozjel a dodal řadu moderních zbraní a munice, která je více než dostatečná.

Tvrdou realitou je, že ani Ukrajina, ani její západní spojenci nemohou unést operační ztráty na lidské síle a vybavení, které konflikt s Ruskem způsobuje. Rusko je na druhou stranu schopno nejen absorbovat své ztráty, ale v průběhu času zvyšovat svou sílu, vzhledem k velkému počtu dobrovolníků, kteří jsou do armády přijímáni, a vysoké míře zbrojní výroby. V určitém okamžiku v ne tak vzdálené budoucnosti dosáhne rovnováha sil mezi Ruskem a Ukrajinou v dějišti operací bodu, kdy Kyjev nebude schopen udržet dostatečné pokrytí podél linie kontaktu, což umožní, aby se otevřely mezery obrannou linií, kterou Rusko, schopné využít nové rezervy, využije. To povede ke zhroucení soudržnosti mezi ukrajinskými jednotkami,

Ukrajina svými činy v roce 2014 přišla o Krym. Ukrajina a díky svým rozhodnutím v roce 2022 ztratila Donbas, Záporoží a Cherson. A pokud Kyjev bude pokračovat v prodlužování tohoto konfliktu, dokud nebude fyzicky schopen se bránit, riskuje, že ztratí ještě další území, včetně Oděsy a Charkova.

Rusko nevstoupilo do konfliktu s úmyslem zmocnit se ukrajinského území. Ale v březnu 2022 Kyjev odmítl návrh mírové dohody (kterou nejprve předběžně schválil) a toto rozhodnutí vyhýbat se míru ve prospěch války vedlo k tomu, že Rusko pohltilo Donbas, Záporoží a Cherson.

přijďte podpořit celonárodní setkání

ČESKO PROTI VLÁDĚ

vystupující

ONDŘICH RAJCHL
PROFESOR PRÁV
IANA ZHÝVOTEK HANPLOVÁ
STRÁŽNICE
VIDLÁK
BLAŽEK
A HANUŠEK

DEMISE!

16. 9. 2023

14.00 hod.

**VÁCLAVSKÉ
NÁMĚSTÍ**

www.ceskoprotivlade.cz

Kyjev jako jednu z podmínek pro zahájení vyjednávání o míru s Moskvou požadoval navrácení všech bývalých ukrajinských území, která jsou v současnosti pod ruskou kontrolou – včetně Krymu. K dosažení takového výsledku by však Ukrajina musela být schopna vynutit si dodržování vojenskou a/nebo politickou porážkou Ruska. Jak se věci mají, je to nemožné.

S čím se Ukrajina a její západní partneři zřejmě ještě nevyrovnali, je fakt, že ruské vedení nemá náladu na jednání kvůli vyjednávání. Putin vyjmenoval své cíle a záměry, pokud jde o konflikt – denacifikace, demilitarizace a zákaz členství Ukrajiny v NATO.

To je realita současné situace. Rusko pracuje na dosažení svých stanovených cílů a cílů. V současné době je jen málo Ukrajiny nebo jejích partnerů v USA, NATO a EU (takzvaný „kolektivní Západ“), aby jí zabránili v dosažení těchto cílů. Časová osa není řízena kalendářem, ale spíše určována výsledky. Čím déle bude Kyjev – a jeho západní partneři – tento konflikt protahovat, tím větší škody budou Ukrajině narůstat.

Je čas, aby se Ukrajina a její západní partneři vydali na cestu míru a obnovy. To se ale může stát pouze tehdy, když se Ukrajina vzdá a přijme realitu.

Scott Ritter je bývalý zpravodajský důstojník americké námořní pěchoty a autor knihy „Odzbrojení v době perestrojky: Kontrola zbrojení a konec Sovětského svazu“. Sloužil v Sovětském svazu jako inspektor provádějící smlouvu INF, ve štábu generála Schwarzkopfa během války v Perském zálivu a v letech 1991-1998 jako zbrojní inspektor OSN.

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST
www.stranapro.cz
